

Arrest

nr. 70 964 van 29 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 14 april 2010 het Rijk binnen en diende op 15 april 2010 een asielaanvraag in. Op 20 juli 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 24 juli 1986 te Asmara, Eritrea. U bent van Tigrinya afkomst en u bent pinkstergelovige. U verklaart uw land van herkomst verlaten

te hebben omdat u er problemen had omwille van uw geloof dat er verboden is. U werd in september 2007 opgepakt door de Eritrese autoriteiten tijdens een gebedsdienst van uw geloofsgemeenschap in Asmara en werd van september 2007 tot december 2007 opgesloten. Tijdens de eerste week van januari 2008 ontvluchtte u Eritrea en ging naar Kassala, Soedan. Vervolgens trok u verder naar Khartoum, waar u van januari 2008 tot eind 2009 verbleef. In Khartoum trouwde u met uw echtgenoot, die al vijf maanden voor u in Khartoum was. Uw echtgenoot heeft eveneens de Eritrese nationaliteit en is van dezelfde buurt in Asmara als u afkomstig. U heeft uw echtgenoot voor het laatst gezien rond Kerstmis in 2009. Uw man had namelijk geen werk in Khartoum en besloot daarom om naar Juba in Zuid-Soedan te gaan om daar werk te gaan zoeken. U verliet rond diezelfde periode eveneens Soedan om naar Europa te trekken. U had de smokkelaar, die u hielp bij uw vertrek, gevraagd om u naar een Europees land te brengen, waarop hij u naar Italië bracht. In Italië werd u opgepakt en na drie dagen weer vrijgelaten, door de Italiaanse politiediensten, waarbij uw vingerafdrukken werden afgenomen. In april 2010 besloot u om Italië te verlaten, en met de hulp van dezelfde smokkelaar naar België te komen, om onder andere uw echtgenoot te zoeken. Bij uw aankomst in België was u zwanger, en op 12 oktober 2010 beviel u van een zoontje, N. genaamd. De vader van N., uw echtgenoot, heeft u nog steeds niet kunnen vinden. Vóór de geboorte van uw zoon had u reeds asiel aangevraagd bij de Belgische asielinstanties op 14 april 2010.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt namelijk dat u reeds asiel heeft aangevraagd in Italië. Uw vingerafdrukken, die op de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 juni 2010 werden afgenomen door de bevoegde autoriteiten (zie administratief dossier Dienst Vreemdelingenzaken), stemden immers tot drie maal toe overeen met die van een persoon, genaamd T. T., die asiel heeft aangevraagd in Italië, en wiens vingerafdrukken aldaar genomen werden op 7 november 2008 te Sciacca, op 12 december 2008 te Reggio di Calabria en op 30 april 2009 te Siderno (zie administratief dossier). Bij verder onderzoek en navraag bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten blijkt dat de **Italiaanse overheid** u zelfs het **vluchtelingenstatuut** heeft **toegekend** en u een verblijfsvergunning heeft verleend die geldig is tot 28/04/2014 (zie administratief dossier). Tot bewijs van het tegendeel wordt u dan ook geacht te genieten van de bescherming van Italië ten opzichte van uw land van herkomst, Eritrea. Bijgevolg, aangezien u een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend in België, bent u gehouden om te bewijzen dat de bescherming die door Italië werd verleend, heeft opgehouden. Wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS geconfronteerd wordt met het feit dat u reeds het vluchtelingenstatuut werd toegekend door de Italiaanse overheid, ontkent u in eerste instantie ooit in Italië geweest te zijn, laat staan dat u er asiel heeft aangevraagd, om wat later tijdens het gehoor te verklaren dat u wel in Italië bent geweest, maar dat u er nooit asiel hebt aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS, p. 2-3). U beweert eind 2009 in Italië te zijn aangekomen en er verbleven te hebben tot april 2010 (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Verder verklaart u dat de Italiaanse politie u heeft opgepakt toen u in Italië was en dat ze twee maal uw vingerafdrukken hebben afgenomen (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U weet niet waar u in Italië werd aangehouden of waar ze uw vingerafdrukken hebben genomen (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Wanneer u later tijdens het gehoor gewezen wordt op het feit dat uit informatie waarover CGVS beschikt, blijkt dat uw vingerafdrukken een eerste maal in Italië werden genomen op 7 november 2008, en dat dit niet overeenstemt met uw vluchtrelaas – u beweert immers Eritrea te hebben verlaten tijdens de eerste week van januari 2008 om vervolgens naar Khartoum te vluchten waar u tot eind 2009 zou hebben geleefd met uw echtgenoot (zie gehoorverslag CGVS, p.5) – reageert u met de verklaring dat dit niet kan omdat u in 2008 in Soedan was (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Uit voorgaande dient bijgevolg vastgesteld te worden dat uw verklaringen in verband met uw vluchtrelaas in tegenstrijd zijn met objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier). Bovendien dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk maakt dat er wat u betreft in Italië een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Italië een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. U ontkent namelijk ooit in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend en verklaart vanuit Italië naar België te zijn gekomen om uw echtgenoot te zoeken (zie gehoorverslag CGVS, p.2-3). U beweert gehoord te hebben dat uw echtgenoot in Libië was, en dat hij vervolgens naar een Europees land zou zijn gevlucht, zoals Frankrijk of België (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Er dient tenslotte te worden opgemerkt dat de mogelijkheid bestaat een vraag om bevestiging van

uw hoedanigheid van vluchteling in België in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchtelingen "kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende 18 maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd." Tot slot legde u geen documenten neer ter staving van uw asielaanspraak of ter bevestiging van uw identiteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielaanspraak op het feit dat u gezien uw erkenning als vluchteling niet mag worden teruggeleid naar Eritrea, maar dat u wel naar Italië kan worden teruggeleid."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich in een eerste en tweede onderdeel van het enige middel op de "*Schending van de algemene beginsel van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht*". In het derde onderdeel van het middel wijst verzoekster op "*het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor, het recht op inzage van het administratief voorafgaand aan een beslissing*".

2.3. Verzoekster verwijst naar algemene rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State en meent dat "*Op grond van deze rechtspraak kan men niet anders dan besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken. Minstens moet hij voorafgaand aan de hoorzitting kennis krijgen van die elementen, die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen (zie arrest Schotte). Deze grondslag vindt men juist terug in het advies dat de administratie geeft voorafgaand aan de hoorzitting. De betrokkene moet bijgevolg dit advies overhandigd krijgen voor de hoorzitting (...) De overheid kan maar zeker zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken, wanneer hij de gegevens, die hij gaat gebruiken om zijn beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens ook kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe moet de betrokkene voorafgaand inzage krijgen van het dossier, zoniet kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren. (...) Het horen van verzoekster kon slechts dienstig gebeuren indien deze voorafgaand inzage hadden gehad in het administratief dossier. Zulks is niet gebeurd, en juist daarom is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.*" Voorts citeert verzoekster algemene rechtsleer met name M. Desomer, *De Belgische asielaanspraak en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage* (Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2009, 21).

2.3.1. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr.

167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). In casu blijkt dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Verzoekster werd nuttig gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken, kon een vragenlijst opmaken en werd nogmaals uitgebreid ondervraagd op het Commissariaat-generaal. Derhalve heeft verzoekster ruimschoots de kans gehad haar standpunt uitvoerig uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen.

2.3.2. Wat het recht tot inzage betreft waarbij verwezen wordt naar artikel 32 van de Belgische grondwet en artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, dient te worden vastgesteld dat deze geen bepaling bevatten waaruit blijkt dat de commissaris-generaal inzage moet verlenen in het administratief dossier alvorens tot het gehoor over te gaan. De wet legt enkel de verplichting tot inzage op. Zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als de Raad van State bevestigden herhaaldelijk deze passieve openbaarheid op verzoek (RvS 11 juni 2003, nr. 120.369; RvS 2 april 2003, nr. 117.862). *In casu* heeft verzoekster bezwaarlijk een belang bij het argument nu noch uit het administratieve dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat zij inzage in het administratieve dossier heeft gevraagd vooraleer het gehoor op het CGVS werd afgenomen of vooraleer een beslissing werd genomen (RvV 21 februari 2008, nr. 7 546). Verzoekster heeft voor het eerst elektronisch op 26 juli 2011, dus na het ontvangen van de bestreden beslissing, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzocht om haar een kopie van het administratief dossier te bezorgen, en de commissaris-generaal deed haar dit geworden op 29 juli 2011. Het verzoekschrift beperkt zich aldus tot een theoretische uiteenzetting inzake de hoorplicht, het inzagerecht en het zorgvuldigheidbeginsel doch laat na aan te tonen dat verzoekster *in casu* benadeeld werd. Een schending van de hoorplicht en het inzagerecht kan niet worden aangenomen en evenmin is gegrond dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan.

2.4. Voor zover verzoekster meent aanspraak te maken op een tegensprekelijk debat in de procedure voor de commissaris-generaal wijst de Raad erop dat deze procedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoot hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Hoe dan ook kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bezwaarlijk worden verweten zijn beslissingen behoorlijk voor te bereiden wanneer *in casu* ontegensprekelijk blijkt dat verzoekster fraude wenste te plegen. Verzoekster verwijt immers de CGVS kennis te hebben van haar verblijf in Italië als vluchteling, iets wat ze uiteraard zelf wist. De bewering dat de CGVS gebruik maakte van feiten die haar onbekend waren, is dan ook oneerlijk.

Hoe dan ook uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster van bij de aanvang van haar asielaanvraag bewust was van de mogelijkheid dat haar verblijf in Italië bekend zou worden. Verzoekster werd immers op 11 juni 2010 een bijlage 39bis betekend en vastgehouden op een welbepaalde plaats om haar vingerafdrukken te nemen nu ze bewust haar vingertoppen beschadigde om dit te vermijden. De vingerafdrukken konden pas worden genomen op 24 juni 2010 en gaven aan dat verzoekster in Italië had verbleven. Verzoekster werd hiermee geconfronteerd en ontkende aanvankelijk ooit in Italië geweest te zijn. Geheel in strijd met de objectieve informatie die werd toegevoegd aan het dossier en waaruit blijkt dat haar vingerafdrukken reeds in november 2008 werden afgenomen in Italië, gaf ze uiteindelijk toe in Italië verbleven te hebben maar loog voorts over de duur van haar verblijf die ze situeerde van eind 2009 tot april 2010. Ook volhardde ze nooit asiel te hebben aangevraagd in Italië terwijl zij in Italië erkend werd als vluchteling en over een verblijfsrecht beschikt tot 28 april 2014. Uit het CGVS-verhoor blijkt dat verzoekster uitdrukkelijk geconfronteerd werd met de informatie uit Italië. In zoverre dit middel in onderhavige procedure al ontvankelijk kan worden aangevoerd, is het ongegrond.

2.5. Het verzoekschrift verwijt verzoeksters rechten "*duidelijk geschaad*" te hebben doordat de commissaris-generaal te snel gehandeld heeft. Zoals hoger gesteld kan verzoekster bezwaarlijk menen dat dat zij onvoldoende tijd had om bijkomende documenten en informatie te bemachtigen, nu zij reeds in april 2010 een asielaanvraag indiende, zij van bij de aanvang van haar procedure werd gewezen op de bewijslast, waarmee verzoekster overigens bekend was nu ze een asielprocedure doorliep in Italië. Verzoekster licht evenmin toe welke documenten zij wenst neer te leggen, noch hoe deze vermogen

afbreuk te doen aan de objectieve informatie die de commissaris-generaal heeft toegevoegd aan het dossier.

2.6. Waar verzoekster zich beroept op de “*schending van de materiële motiveringsplicht*” wordt het beroep verder vanuit dit oogpunt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Uit het onderzoek van verzoeksters vingerafdrukken en daaropvolgende correspondentie met de Italiaanse autoriteiten blijkt dat verzoekster in Italië erkend werd als vluchteling en deze status niet in het gedrang is gekomen door haar vertrek naar België. Daargelaten of het adagium *fraus omnia corrumpit, in casu* de ontvankelijkheid van het beroep niet aantast, nu verzoekster als vluchteling werd erkend in een land van de Europese Unie en dus geen belang heeft opnieuw de specifieke bescherming als vluchteling aan te vragen die haar al werd toegekend, kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster aanhoudend, systematisch en bewust de Belgische autoriteiten heeft misleid en ook ter terechtzitting hierin blijft volharden.

Verzoekster heeft bij haar aankomst in België haar vingertoppen bewust beschadigd waardoor haar vingerafdrukken niet genomen konden worden. Verzoekster was er zich aldus klaarblijkelijk van bewust dat haar verblijf in België beperkt werd indien haar status van vluchteling in Italië bekend werd. Tevens wijst dit erop dat verzoeksters migratie naar België niet ingegeven was door een nood aan bescherming. Dit blijkt overigens ook uit haar verklaringen louter voor financiële steun naar België gekomen te zijn, nu ze in Italië niet werkte of zoals ter terechtzitting wordt gesteld, verkoos geen werk te zoeken in Italië omdat het leven er moeilijk was.

3.2. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat de Italiaanse autoriteiten niet enkel bevestigden dat verzoekster erkend vluchteling is maar uitdrukkelijk wijzen op de van kracht zijnde regelgeving inzake terugname. Ze hebben ook aangeduid tot welke Italiaanse autoriteiten men zich diende te richten en de CGVS de nodige documentatie bezorgd.

4. In acht genomen wat voorafgaat, toont de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 aan in geval van een terugkeer naar Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK